

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ing. J. H.**, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Liberecký kraj**, se sídlem Liberec, 1. máje 97, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2013, č. j. 1037556/13/2607-05701-607617, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 23. 1. 2014, č. j. 59 Af 31/2013 - 13,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného, jímž byla stěžovateli vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 ve výši 0 Kč, a věc byla postoupena Odvolacímu finančnímu ředitelství.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci bylo stěžovateli doručováno na adresu pro doručování, kterou uvedl v podané žalobě; stěžovatel nebyl zastižen, zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí dne 28. 1. 2013. Stěžovateli byla zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedl. Protože si stěžovatel zásilku nevyzvedl v desetidenní úložní lhůtě, byla zásilka vložena do jeho domovní schránky.

Podle § 42 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *nestanoví-li tento zákon jinak, užijí se pro způsob doručování obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení.*

Podle § 49 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), *nezastihl-li doručující orgán adresáta písemnosti, písemnost uloží*

a adresátu zanechá vhodným způsobem písemnou výzvu, aby si písemnost vyzvedl. Nelze-li zanechat výzvu v místě doručování, vrátí doručující orgán písemnost odesílajícímu soudu a uvede, ve který den nebyl adresát zastižen. Odesílající soud vyvěsí na úřední desce výzvu k vyzvednutí písemnosti u soudu.

Podle § 49 odst. 4 o. s. ř., *nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílajícímu soudu a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce soudu.*

Nejvyšší správní soud shledal, že doručující orgán postupoval zcela v souladu se shora citovanými ustanoveními občanského soudního řádu: Stěžovatele dne 28. 1. 2014 nezastihl, proto písemnost uložil a zanechal stěžovateli výzvu. Tuto skutečnost stěžovatel nijak nezpochybňuje. Stěžovatel si ve stanovené lhůtě zásilku nevyzvedl, a proto doručující orgán vhodil písemnost do jeho domovní schránky. Jelikož si tedy stěžovatel písemnost ve lhůtě deseti dnů nevyzvedl, považuje se podle zákona poslední den této lhůty za den doručení.

S ohledem na znění § 49 odst. 4 o. s. ř., není okamžik vložení písemnosti do schránky relevantní pro určení data doručení písemnosti. Rozhodující je uplynutí lhůty deseti dnů ode dne, kdy byla písemnost připravena k vyzvednutí. Takto určený okamžik nastoupení fikce doručení je zcela jednoznačný a nezávislý na okolnostech, které mohou doručujícímu orgánu zabránit v bezodkladném vložení písemnosti do schránky (např. pracovní doba pošty).

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že zásilka obsahující napadené usnesení byla uložena a připravena k vyzvednutí na poště dne 28. 1. 2014, a od tohoto dne počala plynout desetidenní lhůta podle § 49 odst. 4 o. s. ř. Posledním dnem této lhůty byl pátek 7. 2. 2014. Tímto dnem se napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci považuje za doručené, i kdyby se stěžovatel o uložení písemnosti nedozvěděl.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. *kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Osobě, která tvrdí, že o ní soud nesprávně vyslovil, že není osobou zúčastněnou na řízení, a osobě, která práva osoby zúčastněné na řízení uplatnila teprve po vydání napadeného rozhodnutí, běží lhůta k podání kasační stížnosti ode dne doručení rozhodnutí posledního z účastníků. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížností napadené usnesení krajského soudu obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti, ve kterém je v souladu s § 106 odst. 2 s. ř. s. správně uvedeno, že proti tomuto usnesení je možno podat kasační stížnost do dvou týdnů ode dne doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

pokračování

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. *lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.*

Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. *lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.*

Jak již bylo výše uvedeno, napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno v pátek dne 7. 2. 2014. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet v sobotu dne 8. 2. 2014 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila v pátek dne 21. 2. 2014 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).

Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. *lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*

K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo třeba, aby nejpozději v pátek 21. 2. 2014 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však vyplývá, že kasační stížnost byla podána k poštovní přepravě až v pondělí dne 24. 2. 2014 (č. l. 5 spisu). Týž den byla Nejvyššímu správnímu soudu zaslána faxem. Nutno tedy uzavřít, že kasační stížnost byla podána opožděně; zmeškání lhůty nelze prominout.

Nejvyšší správní soud ještě závěrem poznamenává, že fikce doručení neboli tzv. náhradní doručení, je institutem, který – jsou-li k tomu dány zákonné předpoklady – zcela nahrazuje doručení skutečné. Proto s ním zákon také spojuje totožné následky: v případě stěžovatele tak v den následující po uplynutí posledního dne desetidenní úložní lhůty začala běžet dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti, a to bez ohledu na to, že se stěžovatel o obsahu doručované písemnosti nedozvěděl. Náhradní doručení je neúčinné pouze tehdy, pokud účastník soudu prokáže, že se v místě doručování nezdržoval v den, kdy nebyl zastižen, a v 10 dnech následujících; žádný takový důkaz však stěžovatel soudu nepředložil a nic takového ani netvrdí. Podle údajů v kasační stížnosti stále uvádí jako adresu pro doručování totožnou s tou, na níž mu bylo usnesení krajského soudu doručováno.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 23. 1. 2014, č. j. 59 Af 31/2013 – 13, odmít podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona, neboť byla podána opožděně.

Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že mu byla dne 7. 3. 2014 doručena žádost stěžovatele o ustanovení zástupce z řad advokátu a o osvobození od soudních poplatků. S ohledem na to, že byla kasační stížnost shledána zjevně opožděnou a na nemožnost prominutí zmeškání lhůty k jejímu podání, nerozhodoval Nejvyšší správní

soud o této žádosti, neboť rozhodnutí o ní by se nemohlo jakkoli projevit v právní sféře stěžovatele.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu